

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1720/2006/WE ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie

COM(2008) 61 wersja ostateczna — 2008/0025 (COD)

(2008/C 224/26)

Dnia 6 marca 2008 r. Rada, działając na podstawie art. 262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1720/2006/WE ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie

Sekcja Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Obywatelstwa, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 7 maja 2008 r. Sprawozdawcą była An LE NOUAIL-MARLIÈRE.

Na 445. sesji plenarnej w dniach 28 i 29 maja 2008 r. (posiedzenie z dnia 29 maja) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 80 do 1 przyjął następującą opinię:

1. Wnioski

1.1 Komitet popiera inicjatywę, pozytywnie ocenia proponowany wniosek i zaleca Komisji, by dodatkowo zobowiązała się do bezzwłocznego informowania komitetu programowego i Parlamentu Europejskiego o decyzjach, które podejmuje na mocy zmienionego art. 9 ust. 1a) decyzji 1720/2006/WE.

2. Uproszczenie przepisów proceduralnych w zakresie przyznawania dotacji w ramach różnych programów wieloletnich

2.1 Wniosek Komisji wpisuje się w ramy wytyczne przez cztery wnioski zmierzające do złagodzenia przepisów w zakresie przyznawania niewielkich dotacji, które to przepisy określono w związku z czterema programami wieloletnimi na okres 2007-2013:

- program „Młodość w działaniu”,
- program „Kultura”,
- program „Europa dla obywateli”,
- oraz obecny program działań w zakresie uczenia się przez całe życie.

2.2 Zgodnie z przepisami w zakresie procedury komitetowej określonymi w artykule 202 TWE, Rada deleguje Komisji — którą wspiera komitet programowy, złożony wyłącznie z przedstawicieli państw członkowskich i działający pod przewodnictwem Komisji — niektóre uprawnienia do wykonywania aktów przyjmowanych przez Radę w ramach procedury współpracy z Parlamentem Europejskim, ponadto zasięga się opinii Parlamentu Europejskiego w sprawie wdrażania takich aktów legislacyjnych przyjętych w drodze współdecyzji. Komisja stwierdza, że w momencie negocjowania wspomnianych czterech programów intencją prawodawcy było, by procedury komitetowej („procedura zarządzania z głosowaniem kwalifikowaną większością głosów”) podlegały tylko decyzje o przyznaniu dotacji o znacznej kwocie (przekraczającej 1 mln euro w przypadku wielostronnych projektów i sieci) lub dotykających

zagadnień wrażliwych politycznie (współpraca i innowacja polityczna).

2.3 Komisja zobowiązała się bezzwłocznie powiadamiać komitet programowy oraz Parlament Europejski o wszelkich decyzjach w sprawie wyboru, które nie zostałyby poddane procedurze zarządzania. To międzyinstytucjonalne porozumienie było przedmiotem deklaracji Komisji skierowanej do Rady i Parlamentu Europejskiego.

2.4 Wola prawodawcy nie została właściwie odzwierciedlona w decyzji 1720/2006/WE: wszystkie decyzje w sprawie wyboru i przyznania dotacji, które nie dotyczą znacznej kwoty, zostały poddane procedurze konsultacji przewidzianej w zakresie procedury komitetowej.

2.5 Konsultacja z komitetem programowym i Parlamentem Europejskim polega na tym, że decyzje w sprawie wyboru analizowane są przez komitet programowy, następnie uwzględnia się jego opinie, po czym informuje się o nich Parlament, który powinien powiadomić Komisję o swojej zgodzie. Ta procedura konsultacji i wymiany pisemnych odpowiedzi powoduje znaczne opóźnienia w przyznawaniu dotacji, może zagrażać realizacji wielu projektów i istotnie ograniczać skuteczność programów rocznych.

2.6 Do tej pory Komisja, komitet programowy i Parlament Europejski znajdowały wspólne rozwiązania *ad hoc* w celu skrócenia terminów rozpatrywania decyzji Komisji w sprawie wyboru dotyczących przyznawania dotacji.

2.7 Komisja jednak jest zdania, że takie tymczasowe rozwiązania nie mogą się utrzymywać na dłuższą metę, i proponuje zmianę przepisów ustalonych w momencie ustanowienia omawianych programów. Chodziłoby o zniesienie obowiązku poddawania procedurze konsultacji decyzji o przyznaniu niewielkich dotacji i umożliwienie Komisji podejmowania decyzji o przyznaniu dotacji bez udziału komitetu oraz zastąpienie obecnej procedury procedurą zwykłego informowania.

3. Uwagi ogólne

3.1 Propozycje te powinny umożliwić poprawę funkcjonowania czterech programów wieloletnich w dziedzinie kształcenia, młodzieży i kultury.

3.2 W swoich wcześniejszych opiniach Komitet zachęcał Komisję, by uprościła dostęp do programów i dotacji dla organizacji przedstawiających projekty oraz zacieśniła kontakty z państwami członkowskimi w celu nakłonienia ich do konsultowania się z organizacjami w czasie opracowywania rocznych wytycznych; by skróciła terminy przyznawania dotacji i nie utrudniała realizacji projektów, zwłaszcza wskutek nadmiernie wydłużonych terminów, które powodowały nawet, że studia wykonalności traciły ważność, gdyż były sporządzone zbyt długo przed realizacją projektu.

4. Uwaga szczegółowa

Biorąc pod uwagę uzasadnienie (punkty 9, 11, 15 i 17) obecnej decyzji, Komitet stwierdza, że z uwagi na przejrzystość, dobre

zarządzanie i informację publiczną byłoby pożądane, żeby Komisja powtórzyła swoją deklarację zobowiązania się do bezzwłocznego informowania komitetu programowego i Parlamentu Europejskiego o decyzjach, które podejmuje na mocy zmienionego art. 9 ust. 1a) decyzji 1720/2006/WE.

Komitet zaleca następującą zmianę nowego artykułu 9 ustęp 1a): „[...] Komisja stanowi bez udziału komitetu i bezzwłocznie informuje o tych decyzjach komitet programowy i Parlament Europejski”.

Przyjmuje do wiadomości, że Komisja nie proponuje tej modyfikacji, ponieważ uważa ona, że zmieniloby to wniosek w kierunku, który nie byłby ściśle zgodny z przepisami dotyczącymi procedury komitetowej określonymi w artykule 202 TWE, i że uzasadnienie obecnej decyzji wystarcza jako podstawa stosownego zobowiązania Komisji.

Bruksela, 29 maja 2008 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie korzyści i pożytków związanych z euro — pora na podsumowanie

(2008/C 224/27)

Dnia 27 września 2007 r. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny postanowił, zgodnie z art. 29 ust. 2 regulaminu wewnętrznego, sporządzić opinię z inicjatywy własnej w sprawie

korzyści i pożytków związanych z euro — pora na podsumowanie

Sekcja ds. Unii Gospodarczej i Walutowej oraz Spójności Gospodarczej i Społecznej, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 30 kwietnia 2008 r. Sprawozdawcą był Umberto BURANI.

Na 445. sesji plenarnej w dniach 28 i 29 maja 2008 r. (posiedzenie z 29 maja) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny 130 głosami — nikt nie był przeciw, 3 osoby wstrzymały się od głosu — przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Komitet uważa, że po dziesięciu latach od wprowadzenia wspólnej waluty właściwe byłoby sporządzenie podsumowania korzyści i pożytków płynących dla obywateli oraz przedsiębiorstw z euro, nie tyle z ekonomicznego i finansowego punktu widzenia — co czynią ekonomiści, politycy oraz komentatorzy środków masowego przekazu — **ile z punktu widzenia użytkowników**. Innymi słowy, dziesięcioletnie doświadczenie pokazało, że euro się sprawdziło i że wprowadzenie tej prestiżowej i stabilnej waluty umożliwiło Europie zdobycie solidnej pozycji na arenie międzynarodowej, **lecz w jaki sposób jest ono postrzegane przez użytkowników?**

1.2 Niniejszy dokument wychodzi od syntetycznej analizy korzyści, jakie przyniosło wprowadzenie euro — jest to obraz o

pozytywnych i negatywnych aspektach, zależnych od koniunktury światowej; skupia się on zatem na wynikach badań okresowych, jakie Eurobarometr prowadzi wśród obywateli w celu sprawdzenia, czy i w jakim stopniu osiągnięte korzyści są doceniane przez obywateli europejskich.

1.3 W wielu krajach wyniki są pozytywne, lecz w niektórych krajach wysoki odsetek badanych wskazuje wciąż na trudności z posługiwaniem się „nową” walutą, przelicza ceny na starą walutę swego kraju, obwinia euro za wzrost cen, a tylko połowa uważa, że w ostatecznym rozrachunku wprowadzenie wspólnej waluty było korzystne dla wzrostu gospodarczego. Zasadniczo badania prowadzą do konkluzji, że nie zawsze i nie we wszystkich krajach euro odniosło wśród obywateli zadowalający sukces.